

Luagänget i Oskars skjul

del 9

Där Grannhällsvägen idag mynnar ut på Kyrkvägen stod i gamla tider ett skjul. Denna byggnad blev vid den här tiden en samlingsplats för Uttorps unga, manliga garde. Här samlades de lördagar och söndagar för att utbyta erfarenheter och för att beskåda de människor som färdades förbi och som måste stanna för att öppna den grind som var sammanbyggd med skjulet. Platsen var en korsväg, här strålade vägarna samman.

En del människor tror sig ha kommit till världen för att äta. De lever för att äta. Så var det inte med luagänget, det var snarare tvärtom. De åt för att leva. Ingen av dem kände till några kulinariska utsvävningar, och drycker som vin och likör var okända begrepp. Detta hindrade inte att födan ibland kom på tal när gänget samlades.

Så var det den här söndagen i slutet av 30-talet. Det var en ovanligt varm dag. Trots att det var på försommarens tid var det varmt och kvalmigt som i augusti. Luarna dåsade i olika kroppsställningar. Miljön skapade tillsammans med det vackra vädret ett behov av att stilla sig – att vända sig inåt mot den inre människan och bort från vardagens slit och bekymmer.

Sålunda hamnade man i denna matdiskussion.

Snart hade man fastställt att kroppkakan på lördagen var den bästa maträtten. Företrädare för såväl den nystekta sillen som bolsan hade visserligen framfört sin mening, men var nu tystade.

Man var just på väg in i den återvändsgränd, som alltid uppstår, när det skall fastställas vilken typ av kroppkakor som var bäst. Alternativen fläsk, ål, "fogel" hade just presenterats, när någon i gruppen

greps av begär att vidga perspektivet, rentav ge det hela en internationell prägel.

– Kan undra vad den där Hitler äter, sade någon plötsligt.

– Han vet väl inte vad som menas med en kroppkaka, fick han till svar.

Så var diskussionen igång, nu på ett internationellt plan.

– Soddana gobbar äter bara kött, soddana dära kotletter och snittslar.

– Det kan man äta när man inte betalar själv!

Nu kom jag in i bilden, jag drog mig nämligen till minnes att min far, *Andreas*, ganska nyligen läst i tidningen att Hitler inte åt kött alls utan levde helt på grönsaker. Naturligtvis kunde jag inte avhålla mig ifrån att meddela gänget detta viktiga budskap.

Det blev ett budskap som möttes av djupaste misstro.

– Skulle han, som kan äta hur fin mat som helst, sitta och gno på kålrötter? Varifrån har du fått detta, pojk?

Jag meddelade dem källan till mina kunskaper, vilket väckte undran och eftertanke. *Andreas* var ju duktig på att läsa och det som stod i tidningen måste ju vara sant.

– Men någon köttbit åt han nog, kanske när ingen såg på, och så efterrätter, förstås, tårtor med massor av gräde.

Så fastställdes Hitlers matvanor av detta luagäng som låg där och dåsade i försommarvärmen den här söndagen i slutet av 30-talet, medan det ännu var fred i världen.